

Krönikan

KULTUR BORDE PRISAS I STÄLLET FÖR ATT RATAS

Vart har kulturjournalistiken tagit vägen? Den frågan har blivit ett hett debattämne denna vår sedan DN med några raska grepp gjort sig av med ett stort antal kulturjournalister. Lite mer i skymundan – i varje fall för läsare som inte bor i Södertälje – har precis samma sak skett i vår lokala tidning Länstidningen (LT) i Södertälje. Och där har ingreppet varit ännu mer radikalt. För nu har i princip all recensionsverksamhet upphört och ersatts av ett slags feel-good-journalistik som är avsedd att få Södertäljeborna att må bra. Många av oss mår tvärtom dåligt. Det gör också den ordinarie kulturredaktören, Alice Sundman, som fann för gott att säga upp sig. Debatten har uppmärksamats också i riksmidien som i Publicerat i Sveriges Radio P1, i Journalistförbundets tidning Journalisten och i Aftonbladet.

”Kultur handlar inte bara om en stunds förströelse”, påpekar Alice Sundman. Men LT:s publisher Thelma Kimsjö tar inte intryck av vare sig Alice Sundmans argument eller av två debattartiklar från ett

nybildat kulturnätverk där många av stans konstnärer, författare, förläggare och journalister ingår. Hon hänvisar till tidningens så kallade sidtrafikmätningar och har nu satt stopp för debatten, vilket i sig är uppseendeväckande.

Vi är många som är skeptiska till sidtrafikmätningar som ett mått på god journalistik. Det utarmar journalistiken, menar Alice Sundman (se www.journalisten.se). Jag kan bara hålla med henne. I Journalistens nätupplaga hittar jag en kommentar till intervjun med Alice Sundman av ”Luttrad landsortsjournalist” som med illa dold ironi beskriver hur en nonchalant redaktionsledning tänker:

De är ju så jävla jobbiga de där fisförnåma kultursnobbarna som envisas med att skriva om saker som ingen bitt om - - - Nä, ge folk mer lättsmält, lättkräkt och lättglömd sörja, gärna i mallad form med tre frågor till musikern/skådespelaren/konstnären och så en byråbild på det. Fyll ut med att låta vem som helst på redaktionen göra ett nedslag på utställningen/pjäsen/konserten och krysta ur sig 1500 tecken om att ”X uppträdde på Y inför en glad publik på

Alice Sundman i Aftonbladet den 13 maj skriver: *Ge folk vad folk vill ha. De kan ändå inte ta till sig djupare resonemang eller mer komplexa reflektioner. Ungefär så tycks många tidningsägare och ledningar resonera. På min förra arbetsplats Länstidningen Södertälje har man valt bort det kritiska och analyserande materialet på kultursidorna ... Om kritiken, analysen och reflektionen försvinner från dagstidningarna blir det de redan frälsta som tar del av det mer eftertänkbara materialet.*

300 personer som fick höra en rad gamla örhängen” eller ”X utställning av oljemålningar domineras av havsmotiv och han har tidigare ställt ut i Y och kommer ursprungligen från Z. Lilla Alma 5 år var särskilt förtjust i de spräckliga måsarna på tavlorna.”

Det är lätt att bli bitter men trist om uppgivenheten fick ta över. När tidningar sviker måste vi hitta andra sätt att uppmärksamma kulturen. I WendelAvisans läsekrets finns det säkert många goda idéer i Wendelas efterföljd. Hon anställdes ju faktiskt som Aftonbladets kulturredaktör 1841 och förnyade fem år senare tidningens journalistik genom att införa socialreportaget. I hennes anda instiftade vår förening Wendelapriset för bästa socialreportage i svensk press. Det delas i år ut för tredje gången. **Nu borde vi också instifta ett Wendelapris till årets bästa kultursida – om pengarna hade funnits. Jag lanserar idén. Kanske finns det någon bland våra läsare som har tips på mecenater som vill vara med och finansiera ett sådant pris.**

Amid förmatt

Andra hålls utanför ... Traditionellt har svensk press tagit ett ansvar för en levande och självständig kulturdebatt. Men vem ska ta över när tidningarna sviker?

Helena von Hofsten har på sin blogg samlat det mesta som skrivits i denna debatt. Gå in och läs. <http://helenavonhofsten.se>